

αὐτὴ τὴν ἐτάραξε τόσον βιαίως, ὥστε ὁ Μαγνητιστὴς ἠναγκάσθη νὰ τὴν ῥίψη πάλιν ἀμέσως εἰς τὸν ἴδιον ὕπνον!

Ὁ μηχανισμὸς τῆς τέχνης εἶναι ὡς ἐφεξῆς.—

Ὁ νοσῶν, ὅστις ἔχει χρεῖαν νὰ μαγνητισθῆ, κάθεται εἰς μίαν ἀρμολίαν καθέδραν ἢ θρονίον, ὃ δὲ Μαγνητιστὴς κάθεται εἰς ὀλίγον ὑψηλότερον κάθισμα κατάντικρον, ἀπέχων ἐνὸς ποδὸς διάστημα μόνον ἀπ' αὐτὸν, τοῦ ὁποίου τοὺς ἀντίχειρας σφίγγει μετρίως εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ γενόμενος σύννους κτυπάξει τὸν μαγνητιζόμενον προσεκτικὰ διὰ ὀλίγας στιγμὰς, ἕως οὗ νὰ ἐξισωθῆ ἡ θερμότης τῶν δακτύλων τοῦ νοσοῦντος μετὰ τὴν ἰδικὴν του χεῖρα. Τότε ἀποσύρει τὰς χεῖράς του ἀπ' αὐτὴν τὴν θέσιν πρὸς τὰ ἔξω, καὶ πάλιν τὰς ἐπιστρέφει ἐπάνω εἰς τοὺς ὅμους τοῦ μαγνητιζομένου. Μετὰ μίαν ἢ δύο στιγμὰς ἀρχίζει νὰ τὰς μετακινή, καταβιβάζων αὐτὰς πρὸς τοὺς βραχίονας καὶ χεῖράς του με ἐλαφρὸν τρίψιμον ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων. Αὐτὰ τὰ κινήματα, τὰ ὁποῖα οἱ Μαγνητισταὶ ὀνομάζουσι βήματα, γίνονται πέντε ἕως δέκα φορὰς κατ' ἐπανάληψιν. Μετὰ ταῦτα ὁ τεχνίτης βάλλει τὰς χεῖράς του ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ μαγνητιζομένου, τὰς κρατεῖ μίαν στιγμὴν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἔπειτα τὰς χαμηλώνει, καὶ τὰς περὶ ἄ ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου, τοῦ λαιμοῦ, στῆθους, καὶ ἐπιγαστροῦ, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ ποσῶς τὸν νοσοῦντα· εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην θέσιν κάμνει στάσιν, καὶ ἐνίοτε προσηλώνει ἐλαφρὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἐπάνω εἰς τὸν στόμαχον, ἄλλοτε ὁμοῦς ὄχι. Τότε τὰς καταβιβάζει ἤσυχα κατ' ὄλον τὸ μῆκος τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας. Τὰ βήματα ταῦτα ἐπαναλαμβάνονται ἰκανὰς φορὰς· ὅταν δὲ ὁ Μαγνητιστὴς μέλλῃ νὰ παύσῃ, τὰ ἐνεργεῖ κατ' ὄλην τὴν ἔκτασιν τοῦ σώματος ἕως εἰς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, τινάσσων κάθε φορὰν τοὺς δακτύλους του πρὸς τὰ ἔξω, ὅταν φθάσῃ εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα. Τέλος πάντων, κάμνει διακεκομμένα βήματα ἔμπροσθεν τοῦ προσώπου καὶ τῶν ποδῶν τοῦ νοσοῦντος, παρουσιάζων καὶ τὰς δύο χεῖράς τῆ ὁμοῦ, ἀπομεμακρυσμένας μόνον τρεῖς ἢ τέσσαρας δακτύλους ἀπὸ τὸν μαγνητιζόμενον, καὶ πάλιν ταχέως ἀποσύρων αὐτὰς.

Βέβαια, εἰν ἀπὸ τὰ φαινόμενα ἦτο χρεῖα ν' ἀποφασίσωμεν, τίποτε δὲν ἠθέλαμεν ὀνομάσειν πλέον γελοιώδη τερατοουργίαν παρὰ τὰς ἀνωτέρω χειροπραξίας. Εἶναι τόσον παράξενοι, ὥστε ἠθέλαμεν ὑποθέσειν ὅτι ἐφευρέθησαν διὰ νὰ πλανῶσι τὴν φαντασίαν γυναικῶν καὶ παιδίων μᾶλλον, παρὰ διὰ νὰ προσενῶσιν ἀποτελέσματα ἄξια τῆς προσοχῆς σπουδαίων ἀνθρώπων. Ἀφίνοντες ὁμοῦ τὸν καθένα νὰ κρίνῃ ὅπως

προαιρεῖται, ἄς ἴδωμεν ποίαν ἐξήγησιν τῶν φαινομένων αὐτῶν κάμνουσι οἱ μετερχόμενοι τὴν τέχνην. Οἱ τοιοῦτοι ὑποθέτουν ὅτι τὸ νευρικὸν ὕγρον, τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μετὰ τὴν ἠλεκτρικὴν ὕλην, γεννᾶται καὶ πηγάζει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, οἱ δὲ ἀγωγοὶ του εἶναι τὰ νεῦρα. Ὅταν εἰς ὑγείης, με βούλησιν σταθερὰν καὶ πεποίθησιν ζωηρὰν ὅτι θέλει ὠφελῆσειν, μεταχειρίζεται τὰς περιγραφείσας χειροπραξίας ἐπάνω εἰς ἀδυνατώτερόν του, ἢ νοσοῦντα, ἢ εἰς τινα νευρικὸν ἄνδρα ἢ γυναῖκα, τὸ προεξηρημένον ὕγρον μεταβαίνει ἀπὸ τοὺς δακτύλους του εἰς τὸ σῶμα τοῦ μαγνητιζομένου. Οὗτος ὑποφέτεται ὡς δοχεῖον τοῦ δυνατωτέρου ὕγρου, τὸ ὁποῖον τοῦ ἀφαιρεῖ μὲν τὰς ἐξωτερικὰς αἰσθήσεις, τοῦ ἐπιθέτει ὁμοῦς τοσαύτην νοητικὴν γοργότητα, ὥστε ἐμπορεῖ νὰ ἴδῃ καὶ νὰ ἀκούσῃ χωρὶς ν' ἀνοίγῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ με κλειστὰ ὄτα, — ἀκοῦει ὁμοῦς ὅσα ὁ Μαγνητιστὴς μόνον, ἢ ὁποῖος ἄλλος, ὃν εἰς μαγνητικὴν σχέσιν μ' αὐτὸν, τοῦ λέγει, καὶ βλέπει ὅπως ὁ Μαγνητιστὴς διανοεῖται καὶ βούλεται νὰ τοῦ διευθύνῃ νοεῶς τὴν ὄρασιν. Ὅταν ὁ νοσῶν εὐρίσκειται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, τὴν καὶ μαγνητικὸν ὕπνον καλουμένην, δὲν ἔχει κάμμίαν σχέσιν μετὰ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του, τρόπον τινά, συγγέεται ἔ ἐνόνοται μετὰ τὴν τοῦ Μαγνητιστοῦ ὥστε, ὅταν οὗτος νοητικῶς θέλῃ, τὸν ὀδηγεῖ νὰ ἐξετάσῃ ἐν πρὸς ἐν τὰ σπλάγχνα του, ἕως οὗ νὰ εὕρῃ τὸ πάσχον ὄργανον, τοῦ ὁποίου τὴν παθολογικὴν κατάστασιν ἐρωτώμενος ἐξηγεῖ λεπτομερῶς, καὶ πρὸς τοῦτοις ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ τὰ ἰατρικὰ, τὰ δυνάμενα νὰ τὸν ὠφελήσωσι, καὶ πολλάκις προλέγει πότε τὸ πάσχον μέρος, ἢ ὄργανον, μέλλει νὰ μεταβάλλῃ μορφήν, καὶ νὰ γένη ὑγιέστερον. Μετὰ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν καὶ διὰ τοὺς ἰδίους λόγους ὁ ὑπνοβάτης ἐμπορεῖ νὰ γένη δεικτικὸς τῶν νόσων ἄλλων ἀνθρώπων, μετὰ τοὺς ὁποίους ἠθέλε βαλθῆν εἰς μαγνητικὴν σχέσιν, ἢ τυχὸν καὶ αὐτοῦ τοῦ Μαγνητιστοῦ, ἂν πάσχῃ κατὰ τι.

ΝΟΜΟΣ ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΣ.— Ἐνομοθετήθη ἐσχάτως εἰς τὴν Νεάπολιν, νὰ κολάζεται μετὰ κεφαλὴν ποινὴν πᾶς ὅστις, μοῦμαχῶν, ἠθέλεν ἢ φονεῦσειν, ἢ πληγῶσει θανατηφόρως, τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ. Καὶ ὁποῖος δὲ ἠθέλε μόνον προκαλέσειν τινα εἰς μονομαχίαν, ὑπόκειται εἰς τὸ νὰ φυλακωθῆ, νὰ ἐξορισθῆ, νὰ χάσῃ τὴν θέσιν αὐτοῦ, κτλ., κατὰ τὴν περίστασιν· εἰς ὁμοίας ποινὰς ὑπόκειται καὶ ὅστις ἠθέλε δεχθῆν προκαλέσειν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ὁποσδήποτε βοηθοῦντες.— Ἡ μονομαχία δὲν εἶναι παρὰ λείψανον βαρβαρότητος, τὸ ὁποῖον ἢ πρόοδος τοῦ πολιτισμοῦ θέλει ταχέως διώξειν ἀπὸ τὸν κόσμον.